

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **A.I.M.I.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2011, č.j.OAM-91/ZA-06-K03-2009,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 22.12.2009 podal žalobce, který je palestinské národnosti bez státní příslušnosti, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že Saudskou Arábii, kde se narodil a s rodiči žil, opustil kvůli studiu v České republice v roce 1997, naposledy tam pobýval přes léto v roce 2009, odjel odtud dne 20.11.2009.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15.2.2011, č. j. OAM-22/ZA-ZA06-ZA12-2011, nebyla žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) udělena. Žalovaný neshledal důvody pro její udělení v žádné z jejích forem. Zabýval se možností udělení mezinárodní ochrany podle výše uvedených ustanovení zákona o azylu. Skutkový stav zjistil především z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z pohovoru. Dále vyhodnotil písemná podání žalobce a pásemné materiály poskytnuté žalobcem, jakož i další písemné

podklady, které opatřil sám. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že jelikož je žalobce řádným studentem lékařské fakulty Masarykovy univerzity, má možnost svůj pobyt v ČR upravit podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, jak to již v minulosti učinil.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce žalobu. Za nepřezkoumatelné považuje žalobce především odůvodnění žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14 zák. č. 325/1999 Sb., tedy neudělení tzv. humanitárního azylu. Žalovaný v odůvodnění pouze uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce dané odůvodnění považuje za odporující ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. Použití výrazu zejména naznačuje, že se žalovaný zabýval při hodnocení otázky i dalšími hledisky, než shora uvedenými, jakými, není z odůvodnění vůbec zřejmé. Smysl institutu udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů podle § 14 zák. č. 325/1999 Sb. spočívá v tom, že rozhodující správní orgán má možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádný z důvodů předpokládaných taxativními výčty ustanovení zák. č. 325/1999 Sb., ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Vzhledem k tomu, že soudní přezkum takového rozhodnutí se pak pohybuje pouze v tom směru, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz, usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 30/2008-77), musí správní orgán toto umožnit a to řádným zdůvodněním, proč usoudil, že individuální situace žalobce není případ hodný zvláštního zřetele. Jen tak se dá zabránit zneužití institutu správního uvážení. Jak bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 5 As 51/2007-105, ze dne 13.3.2008, každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd., tudíž i když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního orgánu nevybočil. Z daného také vyplývá, že správní orgán má v případě ust. § 14 zák. č. 325/1999 Sb. povinnost posoudit všechny skutečnosti uvedené žadatelem o mezinárodní ochranu a to tak, zda nenaplnují případ hodný zvláštního zřetele. Z odůvodnění není zřejmé, zda se vůbec žalovaný v souvislosti s udělením humanitárního azylu zabýval složitou situací žalobce, který je bez státní příslušnosti, jeho cestovní doklad ho neopravňuje k pobytu v zemi, jež doklad vydala. Žalovaný se nijak nezabýval otázkou, zda se skutečně může žalobce natrvalo vrátit do Saudské Arábie, když v této zemi pobýval jako nezletilý a jeho pobyt byl vázán z důvodů jeho nezletilosti na pobytové oprávnění otce. Žalobce v průběhu řízení osvětlil, že do Saudské Arábie může přijet vždy jen na krátkou chvíli na návštěvní vízum, tedy nemůže se zde zdržovat dlouhodobě. Z odůvodnění není zřejmé, zda se vůbec žalovaný tímto zabýval, nebo na základě jaké úvahy dospěl k tomu, že žalobce jako osoba bez státní příslušnosti a bez oprávnění pobývat v jiné zemi trvale nenaplnuje případ hodný zvláštního zřetele dle ust. § 14 zák. č. 325/1999 Sb. Dále má žalobce za to, že žalovaný při posouzení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zák. č. 325/1999 Sb. nevycházel ze zjištěného skutkového stavu věci. V souladu s důvodovou zprávou k ust. § 14a novely zákona o azylu č. 165/2006 Sb. „... za “vážnou újmu“ se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv z roku 1950. V souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. 1230 uveřejněného ve Sbírce rozhodnutí NSS Č. 7/2007 „Právo na ochranu soukromého a

rodinného života (dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) náleží i faktickému svazku muže a ženy před uzavřením manželství.“ Domněnka žalovaného, že právo na respektování čl. 8 (ochrana soukromého a rodinného života) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, již je ČR vázána, se vztahuje kromě jiných aspektů soukromého života pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“ s tím, že v případě žalobce správní orgán takový druh vztahu neshledal, je tedy mylná. Žalobce prokazatelně žije v dlouhodobém vztahu s přítelkyní, žil s ní ve společné domácnosti v průběhu téměř celého řízení o udělení mezinárodní ochrany. Takovému svazku jednoznačně náleží ochrana dle čl. 8 Úmluvy stejně jako „nefiktivnímu“ manželství. S ohledem na stejné znění ust. § 179 odst. 1, 2 zák. č. 326/1999 Sb. a ust. § 14a odst. 1, 2 zák. č. 325/1999 Sb. má žalobce za to, že na jeho případ lze aplikovat názor, jež vyslovil žalovaný sice ve správním řízení vedeném dle zákona o pobytu cizinců, ale který dopadá i na situaci žalobce, a to v závazném stanovisku k č.j. MV-343-1243/OAM-2008 ze dne 23. 6. 2008, že je sice nesporné, že samotná existence vztahu osoby s osobou blízkou legálně žijící v České republice a stejně tak i společné sdílení domácnosti automaticky neznámá existenci důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu 179 zák. č. 326/1999 Sb. (nebo zde ve smyslu ust. 14a zák. č. 325/1999 Sb.), ale z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že objektivní okolnosti nemožnosti vycestování tu jsou v případě existence dlouhodobého intenzivního vztahu s vysokým stupněm integrace jednotlivých členů rodiny do společnosti a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince. S určitostí se pak bude jednat o déle trvající manželství, ve kterém jsou navíc vychovávány děti. Za takových okolností by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak s Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce znovu uvádí, že v České republice žije od svého mládí, od roku 1997, v žádné jiné zemi nemá vytvořeno zázemí, na území České republiky navázal vztah dlouhodobý a vážný, a ačkoli se nejedná o manželství, je to vztah druha a družky, který je tomu podobný. V České republice studuje a plánuje po dokončení studia pracovat. Je evidentní, že na území má vybudované takové vazby, které by v případě odchodu pocíťoval jako hrubý zásah do soukromého a rodinného života dosahující intenzity porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaný však hloubku integrace žalobce do české společnosti vůbec neposuzoval. Všechny tyto skutečnosti jsou podstatné pro hodnocení udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zák. č. 325/1999 Sb., avšak žalovaný je pominul a v rámci rozhodnutí k nim nepřihlédl. Zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností a tedy nezákonností. Žalobce má zároveň za to, že žalovaný překročil svou pravomoc, pokud se v žalovaném rozhodnutí zabýval možnostmi získat oprávnění k pobytu na území dle jiné právní úpravy. Takové úvahy v rámci rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou zcela nadbytečné. Žalovaný má rozhodovat pouze a jedině o předmětu řízení, kterým bylo udělení mezinárodní ochrany. Zákon č. 325/1999 Sb. v žádném svém ustanovení nemluví o nemožnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, pokud by žadatel mohl podat žádost o oprávnění k pobytu dle jiného zákona.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu a zdůraznil, že úmyslem zákonodárce a smyslem zákona o azylu je poskytnout ochranu cizincům pronásledovaným v zemi původu, příp. cizincům, kterým v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. V případě žalobce je zcela patrné, že své potíže a důvody, proč nemůže Českou republiku opustit, datuje až od chvíle, kdy vyšlo najevo, že předložil

falešné potvrzení o studiu a nebyl mu tak prodloužen další pobyt na území. Žalovaný uvádí, že existence soukromého a rodinného života neznámá automaticky povinnost správního orgánu udělit žalobci ochranu za účelem možnosti jeho realizace. Je rovněž třeba zkoumat všechny okolnosti daného případu. V případě žalobce je zřejmé, že zákona o azylu využívá, resp. zneužívá k prosté legalizaci svého pobytu ve chvíli, kdy možnosti jeho dalšího pobytu v ČR jsou ztíženy. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany samo o sobě neodlučuje žalobce od jeho přítelkyně a nebrání ani realizaci jejich společného života - oba mohou pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nepochybně nemusí být výhradně území České republiky. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizím státním příslušníkům na své území. Žalobci také nic nebrání v návratu za rodinou do Saudské Arábie — žijí zde jeho rodiči, bratr zde pracuje. Není důvod se domnívat, že by se žalobce nemohl zařídit podobným způsobem. Za takové situace tedy nelze hovořit o důvodech hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ani o hrozbě vážné újmy v podobě porušení mezinárodních závazků ČR. Dle názoru žalovaného je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno a s ohledem na ostatní části rozhodnutí je i zdůvodnění § 14 a § 14a zákona o azylu plně přezkoumatelné.

Ve věci proběhlo dne 17.2.2012 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobce doplnil, že dne 8. 10. 2011 uzavřel sňatek s paní K.J., což doložil oddacím listem. Dále uvedl, že jeho otec již nežije v Saudské Arábii, vzhledem k věku mu nebylo prodlouženo pracovní vízum a musel se vrátit do pásma Gazy. Sdělil rovněž, že v minulosti obdržel správní vyhoštění, doba vyhoštění skončí v srpnu letošního roku. Dle současné judikatury poté může, aniž opustí území České republiky, požádat o úpravu pobytu podle zákona č. 326/1999 sb. o pobytu cizinců. Zástupkyně žalovaného připomněla, že při přezkumu správního rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, existujícího v době vydání správního rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a hledisek uvedených v žalobě, přičemž vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.)/.

Ze správního spisu, konkrétně ze žádosti, pohovoru a písemného podání žalobce ze dne 10. 11. 2011 soud zjistil, že žalobce je palestinské národnosti. Jeho rodiče pocházejí z Palestiny, odešli však do uprchlického tábora v Gaze. Následně otec žalobce obstaral pasy v Jordánsku, aby mohli cestovat. Odjeli do Saudské Arábie, kde otec získal pracovní povolení a kde žili. Žalobce i jeho sourozenci se tam narodili. Život všech cizinců a tedy i Palestinců je v Saudské Arábii provázen nejistotou a diskriminací, nemají možnost navštěvovat státní školu, vlastnit majetek a využívat zdravotnického systému. Otec měl problémy s. tzv. sponzorem, což je člověk, který zařizuje cizincům povolení k práci za někdy neúnosné poplatky. Přes tohoto sponzora je také nutno si vyřizovat všechny záležitosti, jako je např. i telefonní číslo. Pouze zásluhou otce žalobce a jeho sourozenci získali kvalitní vzdělání, byl schopen jim platit školné. Žalobce v roce 1997 přicestoval do ČR jako zahraniční student, nejprve byl v přípravce, potom se stal studentem lékařské fakulty. Ukončil 4 roky studia. Při pohovoru uvedl, že v roce 2005 neudělal zkoušky, škola mu nevydala potvrzení o studiu a policie mu neprodloužila pobyt. V písemném podání ze dne 10. 11. 2010 k tomu uvedl, že

v roce 2005 postihl jeho otce infarkt, nemohl mu tedy nadále platit školné a žalobce neuměl natolik česky, aby mohl pokračovat v bezplatném studiu v českém jazyce. Protože nechtěl odjet, obstaral si od známé potvrzení o studiu, ale policie mu na podvod přišla. V roce 2007 nebo 2008 obdržel správní vyhoštění. V roce 2009 odjel na léto do Saudské Arábie. Žít tam mohl jen na základě návštěvnického víza, neboť po 25. roce života by si musel najít zaměstnání, nebo studovat, aby získal nárok na pobyt. Život tam, vázaný na pracovní povolení, je stále nejistý a žalobce nechce žít v nejisté a bezvýchodné situaci. Otec tam žije 35 let, není nic a nemá tam nic. Jeho rodiče otázku svého pobytu nijak neřeší, jsou již na to staří. V Saudské Arábii žije i jeho bratr, který má pracovní povolení. Sestra odešla do Kanady. Do Jordánska žalobce odjet nemohl, neboť ač je držitelem pasu tam vydaného, není jeho občanem a nemá právo na pobyt, což doložil zprávou UNHCR o dočasných cestovních pasech. Jedinou možností by pro něho bylo vrátit se do Gazy, vyhrál tam však Hamás a je to místo beznaděje a lidského utrpení. Žalobce se obává, že by zde byl ohrožen rovněž proto, že nesouhlasí s politikou a vývojem v této oblasti, za to by mu ze strany Hamasu hrozilo pronásledování a likvidace. Protože bude lékařem, mohli by po něm chtít, aby ošetřoval teroristy, což by bylo proti jeho přesvědčení. Do ČR opětovně přijel v listopadu 2009. O udělení mezinárodní ochrany žalobce dle svého tvrzení žádá proto, že se v České republice cítí jako doma, žije zde již více než 12 let, rozumí zdejšímu humoru, má zde přítelkyni, se kterou žije a hodlá uzavřít sňatek. Žalobce rovněž ve správním řízení předložil potvrzení, že je opět řádným studentem Masarykovy univerzity v Brně.

Při soudním jednání žalobce doplnil, že se v mezidobí oženil s občankou ČR K.J., což doložil oddacím listem. Uvedl, že v současné době není studentem lékařské fakulty, studium ukončil z důvodu jazykové bariéry, doufá, že ho později dokončí. Dále sdělil, že jeho otec byl v mezidobí nucen odjet do pásma Gazy, vzhledem k věku mu totiž nebyl o prodloužení pracovní vízum v Saudské Arábii.

Z žaloby vyplývá, že žalobce nesouhlasí s tím, jak žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil ve vztahu k §14 a §14a zákona o azylu. Soud tedy rozhodnutí žalovaného přezkoumal ve vztahu k těmto ustanovením zákona o azylu.

Žalobce namítal, že považuje odůvodnění žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14 za nepřezkoumatelné. Vytýkal žalovanému použití formulace, že se „v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu“. Použití výrazu zejména naznačuje, že se žalovaný zabýval při hodnocení otázky i dalšími hledisky. Soud pokládá tuto formulaci za nepřesnou, nicméně dle jeho názoru nezpůsobuje nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu. Ihned z následujícího textu je totiž zřejmé, že se žalobce zabýval rovněž důvody, které žalobce vedly k tomu, že přijel do České republiky a důvody, proč zde setrval. I když soud připouští, že odůvodnění rozhodnutí je v uvedených souvislostech velmi stručné, je toho názoru, že odůvodnění celého rozhodnutí je nutno považovat za celek. Skutková zjištění ohledně rodinné, sociální a ekonomické situace jsou uvedena v úvahách o možnosti udělení azylu podle §12 zákona o azylu. Žalovaný zde uvedl závěry plynoucí ze skutkových zjištění, konstatoval, proč situaci žalobce posuzoval ve vztahu k Saudské Arábii jako zemi původu, uvedl, že žalobce v této zemi, kde se narodil, nebyl pronásledován, opustil ji kvůli studiu bez zjevných problémů, na svůj cestovní doklad, byť vydaný v Jordánsku,

opakovaně se tam bez problémů vracel, nevyvíjel tam žádné politické aktivity. Je zde rovněž popsáno, proč předčasně studia ukončil a proč se jeho pobyt v ČR stal nelegálním. Vzal rovněž v úvahu, že situace cizinců žijících a pracujících v Saudské Arábii není jednoduchá, přihlédl i ke zprávě organizace Human Rights Watch z ledna 2011, podporující tvrzení žalobce, nicméně přihlédl k tomu, že i dle vyjádření žalobce se jedná o obecné problémy všech cizinců, nejen rodiny žalobce a tyto důvody neshledal azylově relevantními. Otázkou možného návratu žalobce do země původu jakož i soužitím s přítelkyní se žalovaný důkladně zabýval v souvislosti s možností udělení doplňkové ochrany. Vzhledem k uvedenému soud pokládá za dostatečné, pokud ve vztahu k §14 zákona o azylu žalovaný pouze stručně uvedl, které skutečnosti ohledně možnosti udělení humanitárního azylu zvažoval a vyslovil závěr, že žádný důvod hodný zvláštního zřetele nenalezl.

Dále žalobce rovněž namítl, že jsou u něho dány důvody pro udělení doplňkové ochrany vzhledem k tomu, že jeho vycestování by znamenalo porušení mezinárodních závazků, bylo by totiž v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod proto, že v ČR žije se svou přítelkyní a jedná se o pevný a trvalý vztah. Domněnka žalovaného, že právo na respektování čl. 8 (ochrana soukromého a rodinného života) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, již je ČR vázána, se vztahuje kromě jiných aspektů soukromého života pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“ s tím, že v případě žalobce správní orgán takový druh vztahu neshledal, je tedy mylná. Žalobce prokazatelně žije s přítelkyní v dlouhodobém vztahu, žil s ní ve společné domácnosti v průběhu téměř celého řízení o udělení mezinárodní ochrany. Takovému svazku jednoznačně náleží ochrana dle čl. 8 Úmluvy.

Je diskutabilní, zda vztah žalobce s přítelkyní, tak jak byl prezentován v době správního řízení, bylo možno charakterizovat za dlouhodobý a intenzivní, aby ho již tenkrát bylo možno považovat za vztah, zasluhující ochranu dle čl. 8 Úmluvy. Během doby se ukázalo, že jde skutečně o vztah hluboký a dlouhodobý, neboť žalobce se svojí přítelkyní uzavřel po podání žaloby sňatek. Soud však připomíná, že vychází ze skutkového stavu, existujícího v době rozhodnutí správního orgánu. Dle názoru soudu žalovaný nepochybil, pokud v době rozhodování vztah žalobce s přítelkyní nevyhodnotil jako vazbu, na kterou se vztahuje čl. 8 Úmluvy.

Soud dále připomíná, že neudělení mezinárodní ochrany žalobci nemá za bezprostřední následek nutnost opustit Českou republiku. Navíc doba vyhoštění, které mu bylo uděleno v souvislosti s nelegálním pobytem a předložením padělaného potvrzení o studiu, končí dle tvrzení žalobce v srpnu letošního roku. V souvislosti s aplikací čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 15/2011-54 ze dne 29. 6. 2011. *„K problematice aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v souvislosti s doplňkovou ochranou ve smyslu zákona o azylu existuje poměrně bohatá judikatura zdejšího soudu. V souvislosti se situací stěžovatele je třeba poukázat předně na to, že ustálená judikatura zdejšího soudu stojí na stanovisku, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve*

*Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. (Srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupný na www.nssoud.cz, který vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva - např. z rozsudku ze dne 26. 9. 1997 ve věci *El Bouïdjai proti Francii*, stížnost č. 25613/94, ze dne 13. 2. 2001 ve věci *Ezzouhdi proti Francii*, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002 ve věci *Yildiz proti Rakousku*, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003 ve věci *Mokrani proti Francii*, stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007 ve věci *Kaya proti Německu*, stížnost č. 31753/02; vše dostupné na <http://echr.coe.int>. Dále je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, dostupný z www.nssoud.cz.)*

Dle názoru soudu se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal ve vztahu k doplňkové ochraně rovněž s otázkou možného návratu žalobce do země původu. Nikterak nezpochybňoval složitou situaci žalobce, nicméně s ohledem na tvrzení žalobce dospěl ke správnému závěru, že žalobce v případě návratu není ohrožen nebezpečím mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Tvrzení žalobce o nebezpečí, které by ho čekalo v případě návratu do pásma Gazy bylo pouze hypotetické. Nebylo prokázáno, že by žalobce musel nutně do pásma Gazy vycestovat. Rovněž úvahy o možném nebezpečí byly pouze teoretické.

Soud dodává, že žalovaný ani soud nikterak nezpochybňují složité postavení žalobce jako osoby bez státní příslušnosti. Nicméně jeho postavení není o nic složitější, než je to u jiných osob palestinské národnosti. Žalovaný učinil správně, pokud poukázal na to, že bylo na žalobci, aby svou situaci vyřešil podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Je nutné přihlédnout k tomu, že žalobce ze Saudské Arábie do České republiky odešel ze studijních důvodů, setrvat zde chce proto, že ČR pokládá pro sebe za lepší místo k životu, než zemi původu, navázal zde trvalý partnerský vztah. Soud je tohoto názoru, že není možno, aby se žalobce v daných souvislostech domáhal ochrany podle zákona o azylu, neboť ho nelze považovat za uprchlíka ze země původu. Smysl zákona o azylu je totiž zcela jiný, slouží ochraně osob, které z azylově relevantních důvodů (buď pro pronásledování, nebo ohrožení vážnou újmu) nemohou žít v zemi původu. Soud si je vědom, že dle §14a odst. 2 písm. d) se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí správně připomněl, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany samo o sobě nevylučuje pobyt žalobce na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné či studijní důvody. Soud nad rámec úvah žalovaného konstatuje, že ochrany práva na soukromý a rodinný život, tak jak je garantováno mezinárodním právem, se lze domáhat rovněž dle výše uvedeného zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Tento zákon obsahuje ustanovení, které ukládá zvažovat možnost nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života a dle těchto ustanovení měl žalobce, který není uprchlíkem a nebyly u něho shledány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, postupovat. Soud dále uvádí, že sám žalobce při jednání před soudem uvedl, že v srpnu letošního roku bude mít možnost žádat o úpravu svého pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.

Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2008 čj. 48 Az 70/2008-37, podle kterého „*Vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem*

č. 325/1999 Sb., o azylu, či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v České republice podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). “

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně